

Sygn. akt: I C 1321/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Glinkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2021 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. J. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. J. (1) kwotę 17.542,90 zł (siedemnaście tysięcy pięćset czterdzieści dwa złote dziewięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 lipca 2017r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. J. (1) kwotę 3.027,74 zł (trzy tysiące dwadzieścia siedem złotych siedemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 lipca 2017r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.600 zł (cztery tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 8.994,06 zł (osiem tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt cztery złote sześć groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt I C 1321/17

UZASADNIENIE

Powódka M. J. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 21.032,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 25 lipca 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż była uczestnikiem kolizji drogowej. Po zdarzeniu trafiła do szpitala, gdzie założono jej szyny naczynne oraz elastyczny wyciąg międzyszczałkowy. Dodała, iż szyny zostały zdjęte po okresie 6 tygodni, nadal jednak wymagała stosowania leków. Powódka wskazała, iż w związku z leczeniem poniosła koszty związane z dojazdem do placówek medycznych, musiała zrezygnować z siłowni pomimo wykupionego karnego. Doznane obrażenia i dolegliwości bólowe uniemożliwiały jej udział w życiu społecznym. Podniosła, iż pozwana przyjęła

odpowiedzialność za zdarzenie i przyznała kwotę 3.600 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 209,67 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Zdaniem pozwanej powódka przyczyniła się do zaistniałego zdarzenia w 30%. Powódka zaprzeczyła, aby przyczyniła się do zdarzenia wskazując, iż w chwili kolizji miała zapięte pasy bezpieczeństwa. Na roszczenie powódki składa się kwota 17.542,90 zł tytułem zadośćuczynienia (20.000 zł – 2.457,10 zł) oraz 3.489,24 zł tytułem odszkodowania za koszty diety płynnej, zakupu leków, wizyt lekarskich, przejazdów do Poradni, zniszczonej kurtki, zakupu blendera, karnetu na siłownię.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu przyznała, iż po przeprowadzeniu likwidacji szkody uznała swoją odpowiedzialność i ustalono należne zadośćuczynienie w wysokości 3.600 zł oraz ustalono koszty odszkodowania 209,67 zł. Zdaniem pozwanej powódka przyczyniła się do zdarzenia w 30% z uwagi na brak zapiętych pasów bezpieczeństwa. Pozwana zakwestionowała roszczenie powódki co do zapłaty zadośćuczynienia. Zdaniem pozwanej wypłacona kwota w pełni rekompensuje bowiem krzywdę niemajątkową powódki. Żądana kwota jest natomiast nieadekwatna do rozmiaru krzywdy i cierpień. Zakwestionowała również żądanie odszkodowania w wysokości 3.489,24 zł wskazując, iż jest niezasadne i nieudowodnione. W odniesieniu do żądania zasądzenia odsetek wskazała natomiast, iż winny one być naliczane od dnia wyrokowania.

W kolejnych pismach powódka podtrzymała swoje roszczenia. Dodała, iż na skutek zdarzenia doznała poważnych obrażeń co łączyła się z cierpieniem fizycznym i psychicznym. Do chwili obecnej nie uporała się psychicznie ze skutkami zdarzenia .

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 stycznia 2017 r. w T. M. J. (1) jechała jako pasażer pojazdu F. (...) nr rej (...). Pojazdem kierowała M. K.. M. J. (1) przez cały czas miała zapięte pasy bezpieczeństwa. W chwili, gdy schylała się w kierunku podłogi pojazdu doszło do zdarzenia drogowego.

Dowód: zeznania świadka M. K. z 5.02.2018 r. 00:12:37 – 00:23:51,

zeznania powódki M. J. (1) z 5.02.2018 r. 00:47:51-01:05:22,

opinia biegłych S. D. i P. S. k. 300-34,2

opinia uzupełniająca S. D. k. 373-378, 438-439,

opinia uzupełniająca biegłego S. D. i P. S. k. 401-404,

opinia uzupełniająca biegłego P. S. k. 428-429

Sprawcą wypadku drogowego była M. K.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 13 kwietnia 2017 r. została uznana za winną popełnienia czynu z art. 177§1 k.k.

Bezsporne (akta VIII K 326/17)

Po zdarzeniu M. J. (1) została przewieziona do Wojewódzkiego Szpitala (...) w T., gdzie rozpoznano u niej złamanie trzonu i gałęzi żuchwy po stronie lewej, złamanie tylna – bocznej ściany zatoki szczękowej lewej.

Dowód: historia zdrowia i choroby k.130

M. J. (1) przebywała w szpitalu do dnia 18 stycznia 2017 r. Przeprowadzono u niej repozycje i unieruchomienie wielokrotne, z odłamanami pośrednimi i złamania żuchwy. Leczono zachowawczo poprzez założenie szyn nazębnych

oraz elastycznego wyciągu międzyszczękowego. Została wypisana z zaleceniem diety miękkiej, płukania jamy ustnej, kontroli w Poradni (...) Szczękowo – Twarzowej.

Dowód: historia zdrowia i choroby k.130

M. J. (1) pokryła koszty zakupu leków i materiałów medycznych w łącznej wysokości 437,11 zł. (licząc łącznie z kwotą 209,67)

Dowód: rachunki k. 59-60,

Akta szkodowe – płyta CD k. 106

W związku z doznanymi obrażeniami przez okres 6 tygodni mogła przyjmować pokarm jedynie w formie płynów, musów. Pokryła koszty zakupu jedzenia i suplementów w wysokości 146,70 zł nadto zmuszona była do zakupu blendera celem przygotowywania odpowiednich dla siebie posiłków. Koszt sprzętu wyniósł 192,99 zł.

Dowód: zeznania świadka I. J. z 5.02.2018 r. 00:23:51-00:38:52,

zeznania świadka D. J. z 5.02.2018 r. 00:38:52-00:46:59,

zeznania powódki M. J. (1) z 5.02.2018 r. 00:47:51-01:05:22,

rachunek k. 57, 58

M. J. (1) w chwili zdarzenia była studentką Akademii Wychowania Fizycznego i (...) w G.. W związku z leczeniem koniecznym było pokrycie kosztów dojazdu do placówek medycznych. Łącznie koszty dojazdów wynosiły 257,31 zł.

Dowód: zeznania świadka I. J. z 5.02.2018 r. 00:23:51-00:38:52,

zeznania świadka D. J. z 5.02.2018 r. 00:38:52-00:46:59,

zeznania powódki M. J. (1) z 5.02.2018 r. 00:47:51-01:05:22,

rachunki k. 29-44

M. J. (1) znajdowała się pod opieką Poradni (...) Szczękowo – Twarzowej. W dniu 27 lutego 2017 r. zdjęte zostały szyny nazębne. Stwierdzono wówczas, iż przyzębie mocno ucierpiało i zalecono stosowanie B.. Dnia 13 marca 2017 r. leczenie w Poradni zakończono.

Dowód: historia zdrowia i choroby k.130

M. J. (2) skorzystała z usług (...). Zgłosiła się do specjalisty w dniu 22 lutego 2017 r. z powodu lęków, poczucia odrealnienia, bezsenności, koszmarów sennych, ataków paniki. M. S. rozpoznała u pacjentki silny stres pourazowy. M. J. (1) wzięła udział w 10 sesjach indywidualnych. Koszt jednej sesji wyniósł 100 zł. Terapia zakończyła się 19 kwietnia 2017r.

Dowód: pismo z dnia 1.02.2018 r. k. 151,

rachunki k. 44-48

Od 15 marca 2017r. M. J. (1) podjęła leczenie psychiatryczne w Indywidualnej (...) dr n med. A. W.. Rozpoznano u niej stres pourazowy. Zalecono jej stosowanie leku P. 10mg, następnie A. 20 mg, doraźnie X.. Ostatnia wizyta miała miejsce 17 stycznia 2018r. Po zdarzeniu powódka korzystała z prywatnych porad lekarskich w HappyMed w G.. Odbyla 5 wizyt, których łączny koszt wyniósł 650 zł.

Dowód: zaświadczenie k. 27,

historia zdrowia i choroby k. 173,

rachunki k. 49 i 115

Na skutek zdarzenia drogowego M. J. (1) doznała podwójnego złamania kości żuchwy bez przemieszań odłamów po stronie lewej. Jedna szczelina złamania biegła między zębem 32 i zębem 33 a druga od wcięcia żuchwy strony lewej do kąta kości żuchwy po tej samej stronie. Nie doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia biegłych Okręgowej Izby Lekarskiej w G. k. 226-231, 270-273,

opinia uzupełniająca biegłego P. S. k. 428-429

Do chwili unieruchomienia żuchwy odczuwała ból w okolicy trzonu i gałęzi żuchwy strony lewej. Późniejsze bóle były związane z adaptacją zębów szczęki i żuchwy od założonych szyn nazębnych i samego wyciągu międzyszczękowego.

Dowód: opinia biegłych Okręgowej Izby Lekarskiej w G. k. 226-231, 270-273

Zastosowanie i utrzymanie przez okres 6 tygodni unieruchomienia żuchwy wiązało się z brakiem możliwości rozwierania szczęk, przez co musiała stosować dietę płynną i miała ograniczone możliwości utrzymania higieny jamy ustnej.

Dowód: opinia biegłych Okręgowej Izby Lekarskiej w G. k. 226-231, 270-273

Leczenie ortopedycznie zachowawcze złamań kości twarzoczaszki zakończyło się 13 marca 2017 r. ze skutkiem dobrym. Przebieg leczenia niepowikłany. Narząd ruchu odzyskał pełną sprawność pozwalając wrócić do pełnej aktywności życiowej.

Dowód: opinia biegłych Okręgowej Izby Lekarskiej w G. k. 226-231, 270-273

W trakcie leczenia M. J. (1) nie wymagała pomocy osób trzecich.

Dowód: opinia biegłych Okręgowej Izby Lekarskiej w G. k. 226-231, 270-273

Doznane przez M. J. (1) obrażenia mogły powstać zarówno wówczas gdy miała zapięty pas bezpieczeństwa, jak również gdyby ten pas nie był zapięty.

Dowód: opinia biegłych S. D. i P. S. k. 300-342;

opinia uzupełniająca S. D. k. 373-378, 438-439;

opinia uzupełniająca biegłego S. D. i P. S. k. 401-404;

opinia uzupełniająca biegłego P. S. k. 428-429

Na skutek zdarzenia M. J. (1) ujawniała objawy stresu pourazowego. Dzięki podjętemu leczeniu i terapii objawy zaczęły stopniowo ustępować. W związku z wypadkiem doznała 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Objawy stresu pourazowego ustąpiły w styczniu 2018r. Obecnie funkcjonowanie społeczne jest prawidłowe a rokowania na przyszłość są pozytywne.

Dowód: opinia psychiatryczna i psychologiczna k. 168-171

Wypadek był dla M. J. (1) trudną sytuacją. W chwili zdarzenia miała 22 lata, była studentką Akademii Wychowania Fizycznego i (...) w G.. Przed zdarzeniem była osobą otwartą, towarzyską. Na skutek wypadku i doznanych

obrażeń jej życie uległo zmianie. Przez okres 6 tygodni miała założone szyny przez co jej czynności życiowe uległy ograniczeniu. Przestała brać udział w spotkaniach towarzyskich. Koniecznym była zmiana systemu nauczania na uczelni, przekładanie zajęć, egzaminów. Nie mogła również korzystać z siłowni, gdzie miała wcześniej wykupiony karnet za 198 zł. Wypadek był dla niej wstrząsem i szokiem, wpłynął negatywnie na jej psychikę.

Dowód: zeznania świadka I. J. z 5.02.2018 r. 00:23:51-00:38:52,

zeznania świadka D. J. z 5.02.2018 r. 00:38:52-00:46:59,

zeznania powódki M. J. (1) z 5.02.2018 r. 00:47:51-01:05:22,

rachunek k. 28

W trakcie kolizji drogowej uszkodzeniu uległa kurtka M. J. (1) o wartości 489,30 zł.

Bezsporne (rachunek k. 57 i akta szkody płyta CD k. 106)

M. J. (1) zgłosiła szkodę do (...) S.A. w W.. Decyzją z dnia 18 lipca 2017 r. ubezpieczyciel przyznał jej 3.600 zł tytułem zadośćuczynienia i 209,67 zł tytułem kosztów leczenia. Jednocześnie ustalił, iż M. J. (1) w 30% przyczyniła się do zdarzenia z uwagi na brak zapiętych pasów bezpieczeństwa. Wypłatę świadczeń obniżono o 30%. Ostatecznie poszkodowana otrzymała świadczenie w łącznej kwocie 2.666,77 zł.

Dowód: decyzja z 18.07.2017 r. k. 69-71,

potwierdzenie wypłaty k. 72,

akta szkodowe – płyta CD k. 106

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłych, zeznań świadków, przesłuchania powódki oraz akt szkodowych.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłych z dziedziny psychiatrii E. S., psychologii D. K., medycyny sądowej W. M., chirurgii szczękowej B. C., techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D., medycyny sądowej P. S..

Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia je na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłych odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonywujące opinie biegłych, ponieważ były one logiczne i spójne oraz udzielały w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Nadto opinie biegłych zostały zapoznaniu się przez biegłych z historią choroby powódki zaś opinie biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii wydane zostały po zbadaniu powódki. Nie można także pominąć tego, że sporządzone zostały przez osoby posiadające niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegli posiadali zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii psychologicznej i psychiatrycznej. W opinii biegli stwierdzili, iż po zdarzeniu u powódki ujawniły się objawy stresu pourazowego. Wskazali, iż w związku z wypadkiem doznała 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegli przyznali, iż podjęte leczenie i terapia doprowadziły do stopniowo ustępowania objawów. Obecnie powódka prawidłowo unkuje społeczne a rokowania na przyszłość są pozytywne.

Biegli W. M. i B. C. z Okręgowej Izby Lekarskiej wypowiedzieli się na okoliczności skutków zdarzenia, przebiegu leczenia, stanu zdrowia powódki. Wskazali, iż w wyniku zdarzenia doznała podwójnego złamania kości żuchwowej. Przez okres 6 tygodni miała unieruchomioną żuchwę co skutkowało koniecznością przyjmowania płynnych pokarmów i ograniczenia w rozwieraniu szczęk i utrzymania higieny jamy ustnej. Zdaniem biegłych powódka odczuwała dolegliwości bólowe do chwili unieruchomienia żuchwy zaś później dolegliwości związane z adaptacją szczęki i żuchwy do szyn nazębnych. Podkreślili, iż leczenie powódki zostało zakończone sukcesem. Na wniosek strony powodowej biegli sporządzili opinie uzupełniającą. Podtrzymali opinię pierwotną i dodali, iż ustalenia dotyczące dolegliwości bólowych ustalone zostały na podstawie posiadanej dokumentacji medycznej, gdzie m.in. istniał wpis z 3 lutego 2017 r. informujący, iż pacjenta nie podaje dolegliwości bólowych. Ich zdaniem doznane obrażenia nie spowodowały zaburzeń aktywności życiowej od marca 2019 r. nie skutkowały również powstaniem długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Powódka nie wymagała także pomocy osób trzecich w czasie leczenia.

Biegli S. D. i P. S. w swych opiniach wypowiadali się czy w chwili zdarzenia powódka miała zapięte pasy i ewentualnego przyczynienia się powódki do zdarzenia. Biegli wskazali, iż w chwili zdarzenia powódka była pochylona do przodu a konstrukcja pasów umożliwia takie pochylenie i nie jest ono zabronione prawem. Jednocześnie wskazali, iż na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie można jednoznacznie wskazać, czy powódka miała wówczas zapięty pas. Niemniej obrażenia powódki mogły powstać zarówno wówczas gdyby miała zapięty pas bezpieczeństwa jak również gdyby pas ten nie był zapięty. Powyższą opinie zakwestionowana strona pozwana. Biegli w opiniach uzupełniających wyczerpująco ustosunkowywali się do zarzutów i pytań pozwanej. Biegły S. D. wskazywał, iż pomiędzy zdarzeniem a datą wykonywania zdjęć ustawienia fotela przedłożonymi przez pozwaną minęło ponad pół roku. Przez ten okres położenie fotela mogło być wielokrotnie przestawiane. Dodał, iż analiza urazów powódki nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie w jaki element wnętrza pojazdu w rzeczywistości uderzyła. W odniesieniu do twierdzeń pozwanej dotyczących zablokowania pasa bezpieczeństwa na słupku „b” fotela powódki, biegli wskazali, iż w aktach sprawy nie było informacji, iż pas został zablokowany na słupku „b”. W ich opinii brak urazów od taśmy pasa nie stanowi wystarczającego dowodu do twierdzenia, że powódka przed zdarzeniem odpięła pas bezpieczeństwa. Biegły P. S. dodał, iż obrażenia takie nie muszą każdorazowo występować. Nadto należy mieć na uwadze charakter kolizji tj. uderzenie boczne a nie czołowe lub tylne. W opinii biegłego S. D. odmienne pozycje obu pasów tj. powódki i kierującej nie potwierdzają wniosku, iż powódka nie wywiązała się z obowiązku zapięcia pasa. Zazaczył, iż w aktach nie było informacji, że pas został zablokowany na słupku „b” zaś zdjęcia nie dokumentują precyzyjnie jaki był stan pasa powódki po zdarzeniu. Podkreślił, iż ujawnione okoliczności a zwłaszcza (nieznane) położenie pasa, urazy twarzy i brak urazów charakterystycznych dla zapiętego pasa nie nasuwają wniosku, że powódka nie wywiązała się z obowiązku zapięcia pasa. Biegły wskazał, iż w pojedzie F. (...) zamontowane były pirotechniczne napinacze pasów bezpieczeństwa. Podczas wolnego przemieszczania tułowia pasażera nie nastąpi zablokowanie zwijacza. Napinacz działa natomiast podczas zderzenia.

W ocenie Sądu nie było więc jakichkolwiek podstaw by opinie biegłych uznać za nierzetelne czy niefachowe. Mając na względzie całość zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalając stan faktyczny sprawy oparł się na ustaleniach poczynionych przez biegłych.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu motoryzacji i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz medycyny sądowej. W ocenie Sądu biegli w opiniach uzupełniających wyczerpująco odpowiedzieli na pytania stron i zastrzeżenia. Nadto dopuszczenie dowodu z kolejnych opinii doprowadziłoby jedynie do przedłużenia postępowania. Nie było więc zdaniem Sądu podstaw do wykonywania kolejnej opinii.

Za wiarygodne uznał zeznania świadka M. K. jedynie w zakresie dotyczącym tego, iż w chwili kolizji powódka schyliła się w stronę torebki położonej przy nogach, okoliczności mających miejsce po kolizji. W ocenie Sądu za niewiarygodne należało natomiast uznać jej zeznania dotyczące odpięcia pasów przez powódkę tuż przed zdarzeniem. Powyższe twierdzenia pozostają bowiem w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd w toku postępowania, a w szczególności z opiniami biegłych i wiarygodnymi zeznaniami powódki. Wątpliwości Sądu co do prawdziwości tych twierdzeń budzą również okoliczności zdarzenia. Nie można pomijać tego, iż świadek była kierowcą pojazdu. Krótco przed kolizją zorientowała się, że jedzie w złym kierunku. Z pewnością w tym momencie jej uwaga skupiona była głównie na znalezieniu prawidłowego kierunku jazdy. Trudno więc dać wiarę zeznaniom świadka, iż rzeczywiście mogła zauważyć czy powódka zanim schyliła się do torby odpięła pas czy nie.

Za zgodne z prawdą w całości Sąd uznał natomiast zeznania świadków I. J. i D. J., gdyż ich zeznania były jasne, spójne, logiczne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd nie znalazł również podstaw do podważenia zeznań złożonych przez powódkę.

W związku z tym, iż pozwany nie kwestionował w zasadzie swej odpowiedzialności odszkodowawczej, na powódce spoczywał jedynie obowiązek wykazania, iż ból oraz cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznała wskutek wypadku, uzasadniają wypłatę kwoty zadośćuczynienia oraz odszkodowania.

Rzeczą pozwanej było z kolei wykazanie zaistnienia faktów niweczących lub tamujących roszczenie powoda.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż pozwana jest ubezpieczycielem sprawcy wypadku komunikacyjnego. Pozwana nie kwestionowała zaistnienia wypadku drogowego, jednakże, jej zdaniem brak jest podstaw do przyznania dalszej kwoty zadośćuczynienia, odszkodowania, nadto podniosła zarzut przyczynienia się powódki do zaistniałego zdarzenia.

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym wyżej stanem faktycznym należy na wstępie zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisów art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.

Stosownie do treści przepisu art. 445 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wobec opinii biegłych nie może ulegać wątpliwości, że żądanie powódki zasądzenia zadośćuczynienia jest uzasadnione. Zasadniczym problemem jest jednak jego wysokość. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiegось wartości ekonomicznej.

Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i

judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Z okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności z opinii biegłych wynika, iż w konsekwencji kolizji powódka doznała podwójnego złamania kości żuchwy bez przemieszań odłamów po stronie lewej. Koniecznym było założenie szyny nazębnej oraz elastycznego wyciągu międzyszczękowego na okres 6 tygodni. Przez ten czas powódka nie mogła rozwierać szczęk, musiała stosować płynną dietę, miała ograniczone możliwości utrzymania higieny jamy ustnej. Nadto w skutek wypadku była hospitalizowana przez okres 5 dni. Leczenie skutków zdarzenia łączyło się z koniecznością pozostawania pod opieką poradni specjalistycznej, wizyt, kontroli.

Nie ulega wątpliwości, iż doznane obrażenia łączyły się z dolegliwościami bólowymi. Zgodnie z opinią biegłych - Okręgowej Izby Lekarskiej w G. do chwili unieruchomienia żuchwy powódka odczuwała bóle okolicy trzony i gałęzi żuchwy głównie podczas odwodzenia, przywodzenia i przy ruchach bocznych żuchwy. Po unieruchomieniu bóle związane były z adaptacją zębów szczęki i żuchwy do założonych szyn nazębnych. Z pewnością bóle były również odczuwalne również później po zdjęciu szyny. Z dokumentacji medycznej (k.130) wynika, iż po zdjęciu szyny nazębnej przyzębie u powódki mocno ucierpiało i zalecono stosowanie B.. Świadczy to jednoznacznie, iż dolegliwości bólowe związane z skutkami zdarzenia były odczuwalne jeszcze po zdjęciu szyny.

Nie można również pomijać tego, iż jak wynika z opinii biegłych powódka w związku z udziałem w kolizji drogowej ujawniała objawy zespołu stresu pourazowego, odczuwała silny lęk, nadmierne pobudzenie wegetatywne, miała zaburzony sen, pojawiły się przykre wspomnienia z wypadku, uczucie depersonalizacji, derealizacji. Na skutek zdarzenia doznała 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegli wskazali, iż dzięki podjętemu leczeniu skutki objawów zaczęły stopniowo ustępować. Wskazali iż rokowania na przeszłość są pozytywne a obecny stan zdrowia powódki jest dobry.

Na wysokość zadośćuczynienia wpływ ma niewątpliwie również fakt, iż powódka w chwili zdarzenia miała 22 lat, była studentką Akademii Wychowania Fizycznego w G.. Na skutek zdarzenia z osoby towarzyskiej i otwartej stała się osobą wycofaną, stroniącą od kontaktów towarzyskich. Doznane urazy i proces leczenia łączył się również z koniecznością przekładania zajęć na uczelni, egzaminów. Nadto zaznaczyć należy, iż powódka w chwili zdarzenia była osobą młodą, dla której wygląd zewnętrzny nie pozostawał bez znaczenia. Z pewnością uraz, fakt założenia na okres 6 tygodni szyny jak i obawa o efekty leczenia spowodowały, iż była to dla niej wysoce niekomfortowa sytuacja.

W takim stanie rzeczy kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powódkę krzywdy, będzie kwota 20.000 zł. Powódka otrzymała tytułem zadośćuczynienia od pozwanej kwotę 2.457,10 zł. Zasądzeniu podlega więc żądana kwota 17.542,90 zł. Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić krzywdę poniesioną przez powódkę.

Zdaniem Sądu, ustalona kwota zadośćuczynienia nie powinna ulec odpowiedniemu zmniejszeniu z uwagi na przyczynienie się powódki do powstania szkody.

Strona pozwana kwestionowała twierdzenia powódki odnośnie przebiegu zdarzenia. Zdaniem pozwanej w chwili zdarzenia powódka nie posiadała zapiętych pasów bezpieczeństwa i tym samym przyczyniła się do powstania zdarzenia w 30%.

Powyższe twierdzenia pozwanej nie znalazł jednak uznania Sąd. Sąd ustalając stan faktyczny sprawy opierał się na zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach powódki i opiniach biegłych. Jak już wcześniej była o tym mowa, Sąd za niewiarygodne uznał twierdzenia świadka M. K. dotyczące odpięcia pasów bezpieczeństwa przez powódkę chwilę przed zdarzeniem. Sama powódka jasno wskazywała, iż pasy były zapięte zaś w chwili zdarzenia znajdowała się w pozycji pochylonej. Sąd z doświadczenia życiowego wie, iż pochylenie się pasażera do przodu w kierunku podłogi pojazdu nie wymaga odpięcia pasów bezpieczeństwa. Powódka mogła więc wykonać tę czynności bez odpinania pasów. Brak jest również innych okoliczności świadczących o tym, iż zachodziły jakiegokolwiek przyczyny do odpięcia pasów przez powódkę.

Biegli przeprowadzili analizę zdarzenia drogowego. Konsekwentnie wskazywali, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym dokumentacja fotograficzna nie pozwalają wnioskować jednoznacznie czy w chwili zdarzenia powódka miała zapięte pasy. Jednocześnie wskazali, iż istniejące u niej obrażenia mogły powstać zarówno wówczas gdyby miała zapięty pas jak również gdyby ten pas nie był zapięty. Biegli uznali, iż okoliczności dotyczące nieznanego położenia pasa, urazy twarzy brak charakterystycznych urazów dla zapiętego pasa nie nasuwają wniosku, iż powódka nie wywiązała się z obowiązku zapięcia pasa.

W sprawie brak jest dowodów, które mogłyby przesądzić o niezgodnym z przepisami zachowaniu powódki, które uzasadniałoby ograniczenie odpowiedzialności strony pozwanej.

Tym samym należy uznać, iż to pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji drogowej z dnia 27 maja 2015 r., a powódka w żadnym stopniu nie przyczyniła się do zaistniałego zdarzenia.

Powódka w niniejszej sprawie poza zadośćuczynieniem, domagała się odszkodowania tytułem zwrotu kosztów leczenia, zakupu leków i diety, kosztów przejazdu do placówek medycznych, zakupu blendera, zmieszanej kurtki, niewykorzystanego karnetu do siłowni.

Niewątpliwie zgodnie z art. 444 §1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty Jednak – zgodnie z art. 6 k.c. to powód powinien wykazać wysokość poniesionych kosztów.

Zdaniem Sądu powódka wykazała, iż pokryła koszty zakupu leków. Przedstawiła rachunki na łączną kwotę 247,27 zł.

Powódka wykazała również, iż z uwagi na założenie szyn nazębnych mogła przyjmować jedynie pokarm płynny. Przedstawiła rachunki za zakup żywności w wysokości 146,70. Z uwagi na zalecenia żywieniowe koniecznym okazało się również zakupienie blendera w kwocie 192,99 zł.

Zasadnym było zasądzenie na rzecz powódki kosztów 5 wizyt u psychologa M. S. oraz 5 wizyt w przychodni (...). Biegli wskazali, iż wizyty te były zasadne i doprowadziły do poprawy jej stanu zdrowia. Powódka przedstawiła na tą okoliczność stosowne rachunki. Łącznie koszt wizyt wyniósł 1.650 zł.

W związku z tym, iż powódka studiowała w G. za uzasadnione należało uznać zwrot kosztów dojazdów do placówek medycznych z w łącznej wysokości 257,31 zł.

Powódka wykazała również, że na skutek zdarzenia nie mogła korzystać z siłowni, gdzie wykupiła karnet za kwotę 198 zł oraz iż w wyniku kolizji uszkodzeniu uległa jej kurtka wartości 489,30 zł.

Podsumowując, pozwanej należało się odszkodowanie w wysokości 3.027,74 zł (przy uwzględnieniu wypłaconego powódce odszkodowania w postępowaniu likwidacyjnym)

Reasumując Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 17.542,90 tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 3.027,74 zł tytułem odszkodowania.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 k.c. Za powodem należało uznać, iż odsetki należą się od dnia 25 lipca 2018 r. Pozwana w dniu 18 lipca 2017 r. wydała decyzje w przedmiocie świadczeń z tytułu ubezpieczenia.

W pozostałym zakresie powództwo podlegała oddaleniu

O kosztach orzeczono w punkcie II stosownie do treści art. 100 k.p.c., przy czym Sąd uznał, że powódka uległa jedynie co do nieznacznej części żądania i dlatego orzeczono obowiązek zwrotu całości kosztów od pozwanej. Na koszty strony powodowej złożyła się: opłata sądowa 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł, zaliczka na opinię biegłych 500 zł, łącznie 4.600 zł

O kosztach sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zgodnie z w/w zasadą. Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 8.994,06 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych wydatków, związanych z kosztami opinii biegłych, które zostały tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa.